

FINESTRA D'OPORTUNITAT

“Els guerrillers d’Albiol”

per Marc Serra (@MarcSerra21)

“Vull tenir un equip de diputats que siguin uns guerrillers [...], que tinguin clar que en aquests moments la política catalana i molt probablement una bona part de la política espanyola passarà per les nostres mans, passarà per les mans del Parlament de Catalunya. I hem d’estar a l’alçada i ser valents. I els diputats del PP han de ser aguerrits [...]. Són les paraules de Xavier García Albiol, candidat a la presidència de la Generalitat pel Partit Popular, fa tan sols uns dies als micròfons d’Europa Press, que també afegia, ara ja en espanyol, que: *“En estas elecciones nos planteamos salir a la calle y explicar nuestro proyecto a aquellos catalanes que no son independentistas y que no quieren romper con el resto de España y lo hacemos con la voluntad de ser cada día más, de salir al campo no a defender sino a ganar, a marcar goles. Es lo que me ha permitido a mi ser el alcalde de la tercera ciudad más importante de Catalunya [...], queremos convencer a aquellos que sin haber votado nunca el PP puedan sentirse cómodos con un proyecto del PP para una Cataluña fuerte dentro de España”*.

Podria escollir altres declaracions, o afegir-ne, però quedaria ben clar en qualsevol cas que el Partit Popular de Catalunya es presenta en aquestes eleccions al Parlament de Catalunya emprant una tàctica prou atrevida, amb metàfores bèl·liques del seu candidat, el Sr. García Albiol, pròpies d'un llenguatge decidit i un pèl agressiu, en aquesta operació de definició pròpia nítidament constitucionalista i de defensa de la unitat d'Espanya en la que no sabem si hi té res a veure la recent renovació de l'emblema del partit. Una candidatura, la del PP català, que si bé no considera, com si que ho fan les opcions independentistes, que aquestes eleccions tinguin un caràcter plebiscitari, sí que admet que són unes eleccions que posaran Catalunya en el focus d'atenció de l'estat el 27S i els mesos que vindran, sobretot de cara a les eleccions espanyoles que s'haurien de celebrar a finals d'any. I, a més, ha estat de boca del mateix presidenciable català d'on ha sortit la idea de constituir un govern de caire constitucionalista si les forces d'aquest caire són capaces de sumar, i tot plegat encara que cap d'elles guanyés les eleccions del proper 27 de setembre.

Alternant català i espanyol, i no només en aquesta campanya, tant en mítings com a la premsa, i tampoc com a novetat, ja que aquesta practica és més o menys habitual des de la irrupció ara fa gairebé una dècada de Ciutadans (C's), formació que de mica en mica li ha anat guanyant terreny. És aquesta la manera amb què ja s'expressava Sánchez-Camacho, presidenta del PP català i qui abandonà la posició de cap de cartell en benefici de l'exalcalde de Badalona, en una decisió que més d'un mitjà ha especulat que s'ha pres a *Génova* i no pas al carrer Urgell de Barcelona.

Podem interpretar que el discurs de García Albiol només opta a concentrar i conservar un espai electoral concret, ja que només apel·la a aquelles persones "que se senten catalanes però també profundament espanyoles", en contraposició, per exemple, a les opcions independentistes i en especial a la coalició de Junts pel Sí, que fa especial èmfasi en la famosa bossa dels indecisos. Malgrat això, fa unes dies, a l'acte de presentació de la seva candidatura, a Madrid, Albiol afirmava que l'objectiu del PP no era "que un socialista canviï d'ideologia, sinó que pretén que tots aquells que se sentin catalans i espanyols estiguin còmodes amb el PP".

En qualsevol cas, l'aposta és clara: el PP català apuja el to demanant el canvi de Sánchez Camacho i fent entrar al terreny de joc a García-Albiol, un "pivot" de 2 metres

d'alçada d'un perfil dur, com ara analitzarem, amb un eslògan clarament desafiant com el d'"Units guanyem. Plantem cara" i l'afegitó "perquè ningú jugui amb el nostre futur. Catalunya és de tots i també teva".

"La broma se ha terminado. Nadie va a proclamar la independència en Cataluña", assegurava el presidenciable del PP el passat 1 de setembre des del *Congreso*, entrava de ple en precampanya tot presentant la reforma del Tribunal Constitucional que pretén el PP per dotar aquest òrgan judicial de més competències per assegurar-se que es compleixin les sentències que emet tot atribuïnt-li capacitat sancionadora i fins i tot de suspensió de funcionaris i governants que no respectin les seves resolucions (és curiós, si més no, que el PP impulsi lleis que reforcin l'autoritat del TC quan és precisament el govern de Rajoy qui més incompleix els dictàmens d'aquest tribunal, com passa amb els seus ministres de treball, agricultura, etc.). Estarà el PP blindant l'estat de dret davant d'una eventual Declaració d'Independència?

Són unes declaracions més, les recentment adjuntades, d'aquest perfil de candidat dur que presenta el partit liberal i hegemònic d'àmbit estatal i que al llarg de la seva trajectòria política no ha deixat mai indiferent ningú. Xavier García Albiol, nascut a Badalona el 8 de desembre de 1967, fou alcalde d'aquesta ciutat de 2011 a 2015, en una etapa convulsa de la qual tothom recorda la seva guerra particular amb els gitans romanesos, que li va arribar a portar problemes amb la justícia. I és que, Iniciativa per Catalunya-Verds (ICV) el va denunciar a la fiscalia de Barcelona sota l'acusació d'haver vulnerat l'article 510 del Codi Penal amb la publicació d'un pamflet en què presumptament vinculava la immigració d'aquest col·lectiu amb la delinqüència. Tot i així, l'11 de desembre de 2013 va ser absolt de tots els càrrecs, absolució després confirmada per l'Audiència de Barcelona. En les eleccions municipals del passat 25 de maig la llista encapçalada per García Albiol va ser la més votada, ja que va aconseguir el 35% dels vots, però el fet que no acabés aconseguint prou suports va fer que Dolors Sabaté, cap de cartell de la coalició "Guanyem Badalona en Comú" el rellevés al capdavant del consistori badaloní.

Havent fet quatre pinzellades del perfil i el tarannà del candidat del PP català en aquestes eleccions, trobo interessant que ens preguntem “és prou conegut, Xavier García Albiol?”. Doncs probablement sí: com a conseqüència del seu polèmic pas per l’alcaldia de Badalona és dels més coneguts, conjuntament amb Ramon Espadaler (UCD), pel seu pas com a conseller de la Generalitat, i Miquel Iceta, per la seva llarga trajectòria com a diputat al Parlament de Catalunya. Però si fem cas al darrer baròmetre del CIS, ens adonarem que García Albiol, malgrat ser un dels més coneguts, ha passat desapercebut pel 29% dels electors catalans, tot i el seu pas per l’alcaldia de Badalona. És per això que el PP va escollir organitzar enguany la seva escola d’estiu a Catalunya, per propulsar el seu candidat, a més a més de promocionar-lo en fer-lo protagonista de la presentació de la reforma de la llei del TC, abans comentada. I és que en aquestes eleccions ens estem trobant amb un cas força generalitzat de desconexió entre els catalans dels candidats que presenten les diferents formacions i coalicions polítiques. Inés Arrimadas (C’s), per exemple, és absolutament desconeguda pel 70% segons el CIS, malgrat ésser la cap de cartell de qui algunes enquestes asseguren que podria ser la segona força a l’hemicicle català. Això també li passa a Raül Romeva (Junts pel Sí), Antonio Baños (CUP), o Lluís Rabell de “Catalunya sí que es pot” (CSQEP). Les raons d’aquest fenomen prou generalitzat les podem trobar,

en primer lloc, en el fet que estan proliferant les coalicions electorals de diversos partits, ja sigui per afinitat ideològica, amb el cas de CSQEP, o per l'eventual plantejament d'un procés d'independència, com és el cas de "Junts pel Sí". En segon lloc, també contribueix a la desconeixença el fet que alguns candidats són cares noves en la franja d'edat compresa entre els 30 i els 45 anys. En tercer lloc, aquestes cares no han tingut temps de consolidar-se. Tot això està provocant que els grans líders estatals estiguin desembarcant a Catalunya i que els focus d'atenció al nostre país siguin Mas, Junqueras o Fernández, rostres consolidats.

En definitiva, resten pocs dies per sortir de dubtes sobre l'escenari que es dibuixarà en aquest nou Parlament de Catalunya, que assegura una renovació important pel que fa a líders i cares diverses de les diferents formacions i coalicions polítiques. Quant al Partit Popular, les enquestes en la seva totalitat auguren una davallada electoral, ja que cap d'elles, ni pública ni privada de les recentment publicades, li pronostica repetir els 19 diputats que va obtenir amb Sánchez Camacho el novembre de 2012. Si bé la més generosa és la d'El Punt Avui, que li dóna una forquilla de 14-17 diputats, la publicada pel diari Público tan sols li en dóna 9. Per la seva banda, el darrer baròmetre del CIS els situa entre 12 i 13 diputats. Sabran remuntar García Albiol i el seu equip, amb aquesta estratègia de "*salir a marcar goles*", en aquests darrers dies de campanya i conservar la plaça de quarta força al Parlament, o cedirà bona part del seu electorat a d'altres opcions com C's? Resultarà un fracàs aquesta aposta de pujar el to fent-lo més agressiu per motiu de la més que probable davallada, o bé serà un encert i aconseguirà aturar l'hemorràgia de vots i fidelitzar l'electoral del PP de tota la vida? Diumenge 27 de setembre sortirem de dubtes.